

Naš ata Ivan Oman

Ivan Oman (1929–2019). (foto: Boris Lukan)

Po očetovi smrti sem napisal kratko razmišljanje, ki se v takih čustveno intenzivnih trenutkih porodi. V javnosti sem ga predstavil na priložnostni prireditvi ob poimenovanju dvorane v predsedniški palači po Ivanu Omanu in na 9. Krekovem večeru v Selcih.

Ko govorimo o spominu na našega ata Ivana, ne moremo mimo nekaterih ključnih besed, kot so: družina, dom, vera, domoljubje, kmetstvo, demokracija, domovina, država.

Do teh pojmov je imel neizmerno tankočuten in do potankosti izdelan odnos. Vse je neprestano nosil v sebi, to ga je določalo in iz tega je deloval. To so bile vsakodnevne teme naših pogovorov za družinsko mizo.

Živelimo v družini, kjer so bila pravila jasna, prioritete popolnoma natančno določene. Imeli smo družino in imeli smo dom. Imeli smo komu in čemu pripadati. Zato si danes upam trditi, da smo ponosni pripadniki slovenskega naroda in ponosni državljani Republike Slovenije.

Ko smo bili še osnovnošolci, v neki drugi državi in v nekem drugem sistemu, nam je razlagal o potrebi po ustanovitvi lastne države. Razlagal nam je o svobodi političnega združevanja, o volitvah, o krščanski demokraciji, o socialni demokraciji, o levi, desni politični opciji in še marsikaj. Nismo prav dobro razumeli o čem govori ...

Velikokrat beremo, da se je Ivan Oman zavzemal za pravice kmetov. Drži. Ampak ne zgolj s stališča kmetijstva kot gospodarske dejavnosti, ampak predvsem s stališča obstoja kmetstva kot enega od temeljev slovenstva.

Rad bi omenil še eno izrazito močno področje očetovega življenja, in sicer vero. Bil je prepričan in globoko veren kristjan. Veliko časa je namenil študiju in prebiranju *Svetege pisma*. V njegovem javnem in zasebnem življenju nismo nikoli zaznali nestrpnosti, kaj šele sovraštva do drugače mislečih. Njegova osebna molitev je bila pogosta in poglobljena. Vsako leto za dan državnosti je v domači farni cerkvi naročil sveto mašo za domovino in njene voditelje.

Umril je tako, kot je živel, mirno, spravljen z Bogom in ljudmi.

Ko govorimo o vrednotah, ki sta nam jih privzgojila ata Ivan in mama Marica, ne morem mimo naših otrok. Tudi mi imamo veliko nalogo in odgovornost, da otrokom posredujemo vrednote, o katerih sem govoril. Da jim sledijo, da jih sprejmejo in postanejo del njihovega življenja. Da bodo dobri možje in dobre žene, da bodo dobri očetje in dobre matere, da bodo domoljubi in ponosni, odgovorni državljani.

Ata, ničkolikokrat ste ponovili: *conservare* – ohranite.

Ata, upoštevali vas bomo. Vredno je.

Družina Ivana Omana.
Z leve: Marjan in Tatjana Podobnik, Tomaž in Anka Trobec, Kaja Nagode Oman in Igor Oman, Janez in Marjana Oman, Marija in Miro Freljih, manjka hči Monika. Na sredini spredaj ata Ivan na zadnji fotografiji v njegovem življenju.
(vir: družinski arhiv)